

Evangelí del diumenge de la setmana IV de Quaresma (C): el fill pròdig, Déu està de festa

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana IV de Quaresma. El pare “corregué a tirar-se-li al coll i el besà”. Si aprenem a “fer de fill pròdig” rebrem la misericòrdia divina, i llavors sabrem viure-la amb els altres i estimar la seva llibertat.

Evangelí (Lc 15, 1-3. 11-32)

Els publicans i els altres pecadors s'acostaven tots a Jesús per escoltar-lo. Els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven i deien:

—Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.

Jesús els va proposar aquesta paràbola:

I digué encara:

—Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare:

—Pare, dona'm la part de l'herència que em toca.

Ell els va repartir els béns. Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners en un país llunyà.

Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran

fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà i es digué: “Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers” I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué:

—Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu.

Però el pare digué als seus criats:

—De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també l'anell i les sandàlies, porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.

I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué:

—El teu germà ha tornat. El teu pare l'ha trobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras.

El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. Però ell li respongué:

—Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has

donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras.

El pare li contestà:

—Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.

Comentari

L'afany de Jesús per salvar tothom incloïa també els qui eren socialment coneguts com a “publicans i pecadors”. La seva actitud oberta i esperançada cap a ells despertava recels i murmurations entre els

fariseus. Per aquest motiu, Jesús pronuncia a l'Evangelí segons sant Lluc les famoses paràboles de la misericòrdia, que revelen la immensa alegria de Déu quan tornem a Ell contrits.

Després de narrar com un pastor de cent ovelles recupera amb gran alegria l'extraviada al camp, i com la propietària de deu monedes troba amb goig la que va perdre a casa seva, Jesús ens explica aquest diumenge la bella paràbola d'un pare que tenia dos fills: un perdut fora, en un país llunyà, i l'altre perdut a dins. De la història dels dos fills podem aprendre a viure la contrició i la comprensió. I de la misericòrdia del seu pare, descobrim l'amor magnànim a la llibertat dels altres i l'esperança serena en la capacitat de redimir-se.

La història del fill pròdig és d'una senzillesa genial i té la virtut

d'interpel·lar de manera universal tothom. El clàssic error humà de confondre la felicitat amb la satisfacció dels nostres desitjos sense cap mena de barreres, apareix encarnat en el fill menor, a qui la prosperitat paterna l'anomena de *pròdig*. Conscient del seu poder adquisitiu, el fill ha acaronat al seu pobre cor la possibilitat de donar curs a totes les seves apetències, rectes o no, sense els límits que suposa l'estabilitat de la llar paterna. Aquell cor sense domini propi i manca de llibertat a casa, en poc temps verifica, malbaratant la seva herència en un país llunyà, que era molt menys lliure fora. El desgraciat acaba cuidant porcs d'un tercer, mentre enveja en temps de gana el menjar que reben aquells animals, impurs per a un jueu, però més ben alimentats que ell. És aleshores quan tot l'amor patern, bolcat durant anys sobre aquell fill, brilla en la foscor de la seva ànima en forma d'enyorança,

que es converteix en conversió humil. I llavors “va tornar en si”.

En aquest temps de Quaresma tots ens podem veure retratats en el fill que necessita conversió i perdó. Com explica sant Josepmaria, “la vida humana és, en certa manera, un retorn constant a la casa del nostre Pare. Tornar per mitjà de la contrició, aquesta conversió del cor que suposa el desig de canviar, la decisió ferma de millorar la nostra vida, i que —per tant— es manifesta en obres de sacrifici i de donació d’un mateix. Tornar a la casa del Pare, mitjançant aquest sagrament del perdó en el qual, en confessar els nostres pecats, ens revestim de Crist i ens fem així germans seus, membres de la família de Déu”[1].

Jesús ens convida també a viure la comprensió i la misericòrdia del pare de la paràbola. Resulta commovedora la narració dels seus

gestos i actituds, retratant les virtuts divines i les dels bons educadors: el pare respecta la llibertat del fill, sense sortir a controlar-lo, provocant potser que s'allunyés encara més; confia amb heroica paciència en l'afecte i la formació que hi va posar; espera per això cada dia el seu lliure retorn, atalaiant amorosament l'horitzó. Com a premi al seu magnànim procedir, el pare recupera el seu preat fill. I no el deixa acabar la seva disculpa: el cobreix de petons, organitza joiós una festa amb magnificència, i li torna, sense rancúnies, la seva perduda condició.

Si aprenem a “fer de fill pròdig” moltes vegades, rebrem la misericòrdia divina. I sabrem aleshores viure la misericòrdia amb els altres i estimar la seva llibertat, com el pare de la paràbola. Evitarem també convertir-nos en el fill gran i incomprensiu, ple de zel a casa del seu pare, però zel amarg, amb la

mateixa manca de llibertat que tenia el seu germà petit. Com explica el Papa Francesc, “la paràbola acaba deixant el final en suspens: no sabem què hagi decidit fer el fill gran. I això és un estímul per a nosaltres. Aquest Evangeli ens ensenya que tots necessitem entrar a la casa del Pare i participar en la seva alegria, a la seva festa de la misericòrdia i de la fraternitat. Germans i germanes, obrim el nostre cor, per ser «misericordiosos com el Pare»!”[2].

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 64.

[2] Papa Francesc, *Audiència*, 11 de maig de 2016.

Pablo Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-iv-de-
quaresma-c-el-fill-prodig-deu-esta-de-
festa/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-iv-de-quaresma-c-el-fill-prodig-deu-esta-de-festa/) (27/03/2025)